

אגדות עם רוסיות

מאשה והדוב

פעם חיו סבא וסבתא. חיה
איתם נכדה מאשה. פעם הלכו
חברות של מאשה לאסוף
פטריות ואוכמניות. באו לקרוא
למאשה.
"סבא, סבתא" אמרה מאשה
"תנו לי ללכת ליער עם חברות."
סבא וסבתא ענו:
"לכי, רק שמרי שלא להתרחק
מהחברות, כי תתעי ביער."

הלכו הבנות ליער, התחילו
לאסוף פטריות ואוכמניות.
ומאשה, עץ אחרי עץ,
שיח אחרי שיח, הלכה
רחוק-רחוק מהחברות.
התחילה לקרוא,
התחילה לצעוק
והחברות לא שומעות,
לא עונות. הלכה מאשה
ביער, הלכה ותעתה
לגמרי.

הלכה ביער עבות בין
העצים. ראתה – הנה
בקתה. דפקה בדלת – לא
ענו. דחפה את הדלת –
הדלת נפתחה.
נכנסה מאשה לבקתה,
התיישרה ליד חלון וחשבה:
"מי גר כאן? למה לא רואים
איש?"

ובבקתה זו גר דוב. רק שהוא לא היה בבית,
הלך ליער. כשחזר בערב ראה את מאשה,
שמח.

"אהה" אמר "עכשיו לא אתן לך ללכת.
תבעירי אש בתנור, תבשלי לי דייסה, תאכילי
אותי בדייסה."

התעצבה מאשה, הצטערה, אך לא יכלה
לעשות כלום. נשארה אצל הדוב בבקתה.
יצא הדוב ליום שלם ליער ולמאשה אמר לא
לצאת אף פעם מהבית.

"אם תצאי" אמר "אתפוס אותך, ואז אוכל
אותך!"

התחילה מאשה להרהר איך לברוח מהדוב.
מסביב יער, לאיזה כוון ללכת אינה יודעת,
לשאול אין את מי..

חשבה, חשבה עד שמצאה.

חזר הדוב מהיער ומאשה אומרת
לו: "דוב, דוב, תן לי ללכת יום
אחד לכפר. אני רוצה להביא
מתנה לסבתא ולסבא."
"לא" אומר דוב "את תתעי
ביער. תני לי את המתנות,
אביא אותם בעצמי."
ולזה חיכתה מאשה. היא אפתה
כיסנים, מצאה סל גדול, ענקי,
ואומרה לדוב: "הנה, ראה, לסל
הזה אכניס כיסנים, אתה קח
אותו על גבך ותביא לסבתא
ולסבא. אבל תזכור: אל תפתח
את הסל בדרך, אל תוציא
כיסנים. אני אעלה על אלון גבוה
ואשגיח עליך!"

"טוב" אמר הדוב "תכיני את הסל!"
אמרה מאשה: "צא רק למפתן לראות אם לא יורד גשם."
יצא הדוב למפתן ומאשה נכנסה לסל ועל ראשה שמה קערה עם הכיסונים.
חזר הדוב, ראה – סל מוכן. לקח אותו על הגב והלך לכפר.

הלך הדוב בין עצי אלונים, עבר בין
הלבנים, ירד לעמקים, עלה על גבעות.
הלך, הלך נעמד ואמר:
"אתיישב על גדם עץ, אוכל כיסן!"
ומאשה מהסל: "אני רואה, אני רואה!
אל תתישב על הגדם, אל תאכל כיסן, לך
לסבתא, לך לסבא!"
"הו, הו איזה עיניים חדות" אמר הדוב
"רואה את הכל!"
הרים את הסל והלך הלאה. הלך, הלך.
הלך שוב, נעמד ואמר:
"אתיישב על גדם עץ, אוכל כיסן!"
ומאשה מהסל שוב: "אני רואה, אני רואה!
אל תתישב על הגדם, אל תאכל כיסן, לך
לסבתא, לך לסבא!"
"איזו ערמומית! התיישבה גבוה, רואה
למרחק!" השתומם הדוב.

קם והלך יותר מהר.
הגיע הדוב לכפר, מצא את
הבית בו גרו סבא וסבתא,
ובכל הכוח דפק בשער:
"טוק-טוק-טוק! פתחו,
פתחו! הבאתי לכם מתנות
ממאשה!"

הרגישו כלבי הכפר בדוב והתנפלו
עליו. נבהל הדוב, השאיר את
הסל ליד השער וברח ליער בלי
להביט אחורה.

יצאו סבא וסבתא
מהשער. ראו – סל עומד.
סבא הרים את המכסה,
הסתכל ולא האמין
לעיניים שלו: בסל יושבת
מאשה, שלמה ובריאה.
שמחו סבא וסבתא.
חיבקו את מאשה, נישקו
לה, שיבחו את חכמתה
אחרי ששמעו את
סיפורה.

